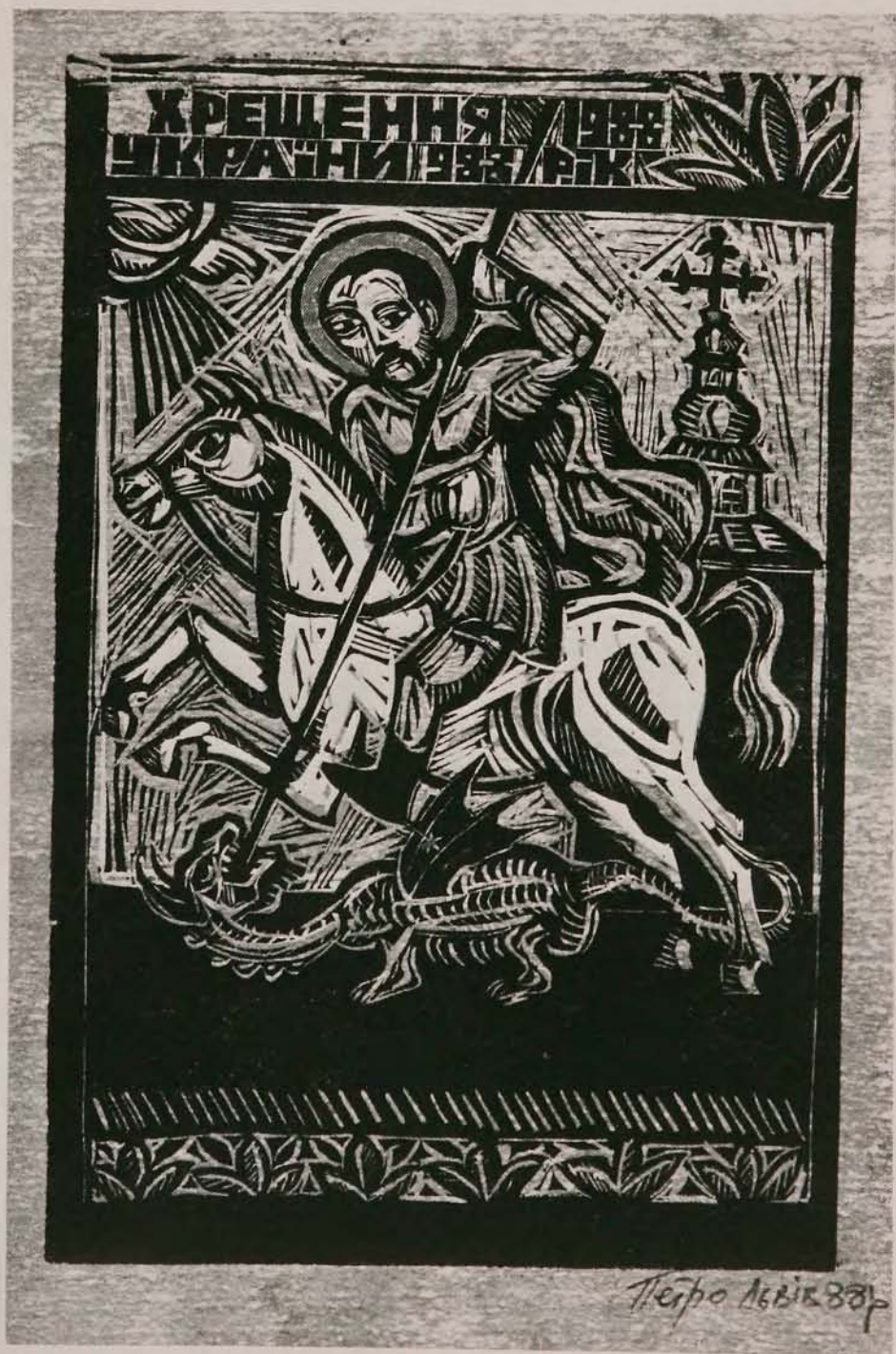

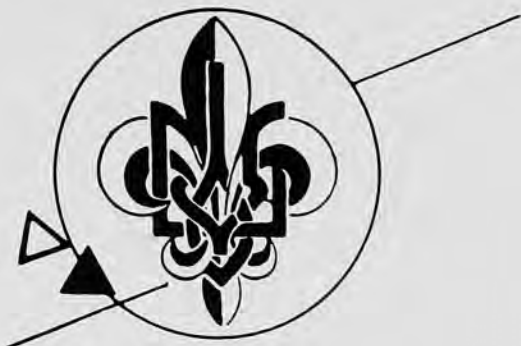
ЮНІВ
АК 88

ЖОВТЕНЬ — OCTOBER 1988

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.

Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1988 рік пл. розв. Коля
Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Сучасні визначні українці: Стефанія Гнатенко
2. Відійшла у вічність: пл. сен. Ліда Волчук-Голіан
3. Усе минає — М. Гірняк-Воевідка; Співаємо: Чебреці
4. Українці в Римі та Італії — Подруга Наталка
6. Із народної мудрости: „Правда в очі коле”
Пластуни Німеччини взяли участь у святкуваннях в
Роттердамі
7. Чи знаєш Ти про Улад УСП
9. Молоде перо: Подорож у незнане — Ліяна Сліпецька
10. І в Бразилії читали про ЮМПЗ 87
11. Хроніка: Свято Юрія на Вовчій Тропі — Л.Ю.
Писаний Камінь 1988 — пл. розв. Галя Кузишин
13. З хроніки табору прихильників на ЮМПЗ 87
17. Хрещення — пл. скоб Данило Шипилявий
21. Привіти для „Юнака”
24. Список датків на Пресфонд „Юнака”

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагус колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Роман Копач

пл. сен. Тоня Горохович

ст. пл. Олесь Кузишин

пл. сен. Олександра Юзенів.

На обкладинці: Святий Юрій на рисунку з нагоди
Хрещення України, Львів 1988 рік

ЮНАК

ЖОВТЕНЬ — OCTOBER 1988
Ч.П. 10 (288) РІК XXVI

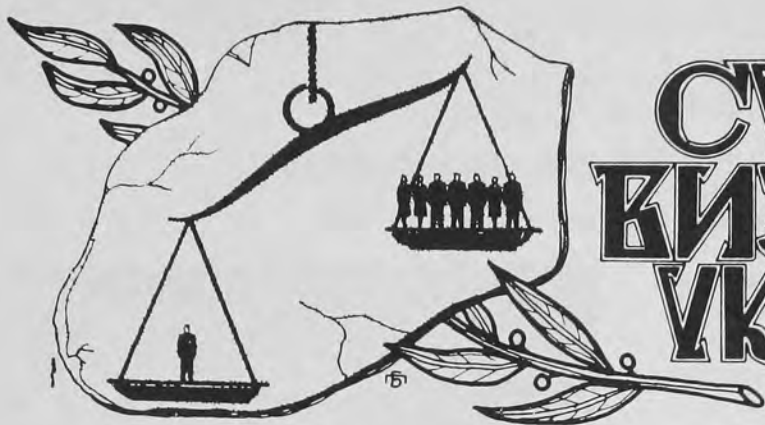
Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003
YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

СТЕФАНІЯ ГНАТЕНКО — ЗНАВЕЦЬ МУЗЕЙНОГО МИСТЕЦТВА

Весною 1988 року до ЗСА приїхала на постійне перебування молода музейниця з України Стефанія Гнатенко.

Перед приїздом до ЗСА вона працювала науковим працівником у Львівському Музеї Українського Мистецтва (колишній Національний Музей, що його заснував митрополит Андрей Шептицький), а перед тим працювала в інших музеях, архівах і бібліотеках. Одружена з мистцем Валерієм Гнатенком жила разом із ним у серці мистецького Львова, близько шестидесятників. Коли мистець В. Гнатенко почав хворіти, старалася про виїзд родини до Америки, щоб лікувати мужа. Але дозвіл на виїзд дістала вже, як чоловік помер. Привезла вона зі собою картини чоловіка і понад 400 прозірок та кольорових фотографій картин українських мистців та ікон і іконостасів церков Західної України. Фотографії ці унікальні. Вона, як вишколений знавець, станула на працю до Українського Музею в Нью-Йорку, як асистент директора і відразу взялася до ряду проєктів. Маючи добре перо пише серію статей у щоденнику „Свобода” про охорону пам’яток на Україні і збереження пам’яток української культурної спадщини, що нині на заході. Вона вже збрала матеріял до альбому графіки Галини Захаріясевиچ-Липи, яка померла замовчувана в 1967 році. Також плянує читати лекції з різних ділянок українського мистецтва, влаштовувати виставки мистців, що живуть в Україні і дбати про видання альбомів та листівок українських мистців.

О.К.

ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ

Пл. Сен. ЛІДА ВОЛЧУК-ГОЛІАН

(Замість квітів — китиця споминів про пластування)

У травні ц.р. глибоко зворушила нас — колишніх пластунів/-ок з Вінніпегу звістка, що в Клівленді померла дорога нам товаришка — пластунка Ліда.

Проміння травневого сонця вливало у наші серця безмежний жаль. Хто знав її, важко було отямитися. Ми шукали притулку почуттям і думкам у споминах з давніх літ.

От саме цього року Пластова Станція Вінніпегу відмічує 40-річчя своєї діяльності. У спогадах оживає гурток „Маки”, його діяльність.

Нема сумніву, що саме Вінніпег, пластова домівка, відігравала поважну роль у житті переселення українців з Європи до Північної Америки як осередок духовного життя пластової молоді. Вона виховала два покоління ідейних, освічених провідників для української спільноти.

Здається немов це було вчора. Спішу на пластові сходи. Чудова осіння погода, найбагатша пора року. Сонце хилиться до заходу. На вулицях спокійно, де-не-де засвітились міські ліхтарі. У пластовій домівці кипіло веселе життя, сповнене надій на краще завтра.

Сходи юначок. Їх проводить Ліда. Її весела вдача, радість життя, приязне відношення з'єднували любов і пошану всіх. Гутірка Ліди на сходинах була про книжку, юнацтво обходило Свято Книжки. Ще й сьогодні я пам'ятаю її слова: „Наша книжка — для нас великий духовий скарб. З неї черпаємо багато знання про нашу культуру, минуле й теперішнє. А щоб могли черпати те все з книжок, треба плекати українську мову, користуватися нею у живому житті, шанувати принципи: Розмовляючи рідною мовою, дитина засвоює не тільки слова, але й велику кількість думок, почуттів, художніх образів, логіку й філософію мови. Теперішнє юнацтво має перейняти štafetu від нас старших і щодо плекання мови, і щодо правильного розуміння пластової ідеології”, — пригадувала подруга Ліда.

По цій гутірці я відчула обдарованість Ліди великими духовими цінностями, вона справді належала до вийняткових людей її покоління. Обдарував її Бог непересічними здібностями. Її професія — бібліотекарство. Не зважаючи на велике обтяження професійною і домашньою працею, Ліда знаходить час на працю в Пласті. Завдяки своїй працьовитості та тактові Покійна здобула собі пошану та приязнь і любов не тільки серед нас пластунів, але й серед загалу українського суспільства.

У товариському житті Ліда була оптимісткою, мила, привітна, всі невдачі сприймала з гумором, працьовита, чесна, й тому на всіх впливала позитивно. Коли закінчила вищі студії, перед нею відкрилася солідна наукова кар'єра. Але скромність а не кар'єра збагачували її осяги. З такою настановою як мала Ліда, з такими чесними прикметами, залишилася вона у пам'яті пластових друзів. Як же немилосердно швидко догоріла свічка її життя! Я ще досі відчуваю тепло і ясність того світла, хоч так давно вже розійшлися наші життєві шляхи!

Прощаючи на Вічну Ватру від нас усіх юначок з гуртка „Маки” Покійну Ліду, згадуючи її прикладне життя пластунки, висловлюю свій невимовний смуток, що так рано Вона відійшла у засвіти. Цим коротким спомином хай буде збережена добра пам'ять про незабутню Ліду не тільки серед нас, що знали її близько, але й серед пластового загалу.

Подруга Ірина В., Торонто

УСЕ МИНАЄ

Присвячую моїй Товарищі
сл. п. пл. сен. Лідії Голіян

Усе на світі минає...
Одинока правда свята;
Що все на світі минається —
І Ти минешся, і я.

Жорстокий закон природи,
Щоб світ себе відновляв;
Безцінне життя зажадає —
Остане тільки любов!

Усім нам тяжко прийняти
Як скоро життя це пройде;
Життя за коротке, вмиць зникне —
Мов промінь сонця зайде!

Усім нам важко прийняти
Як скоро життя це пройшло...
Життя за коротке, вмиць зникло!
Мов промінь сонця — зайшло.

Марта Гірняк-Восвідка

Ще тяжче самому в дорогу,
В невідомий шлях перейти...
Життя привабливе лишити,
Ні я не хочу, ні Ти.

СПІВАЄМО!

ЧЕБРЕЦІ

Музика Володимира ІВАСЮКА

Слова Дмитра ЛУЦЕНКА

не поспішаючи. Наслібно

тр

ти-ли

тф

тп

сму-т-кам ці-туть лу-го-ві кри-ни-ці, а на-в-

ко-ло, як мо-ре га-ря-че, — чеб-ре-

тр

ці, чеб-ре-ці, за-пах-ні чеб-ре-ці, кві-ти

тр

на-ших че-кань і по-ба-чень чеб-ре-

тф

ці, чеб-ре-ці, за-пах-ні чеб-ре-ці, кві-ти

тп

Для повторення

на-ших че-кань і по-ба-чень. Ус-мі-

Для закінчення

rit

му-ку.

rit

Тихим смутком цвітуть
лугові криниці
А навколо, як море гаряче, —
Чебреці, чебреці,
Запахні чебреці,
Квіти наших чекань і
побачень
Усміхалися нам, як жив
промінці,
У задумливі ночі й світання
Чебреці, чебреці,
Чарівні чебреці,
Квіти нашого щастя й
кохання.
Як росинка, сльоза на
смаглявій щоці,
Зникли в куряві дальні
дороги.
Чебреці, чебреці,
Молоді чебреці,
Квіти першого болю й
тривоги.
Все як сон — й літа, й
лугові криниці,
І любов'ю зачмелені руки, —
Чебреці, чебреці,
Запахні чебреці,
Квіти нашого смутку й
розлуки.

Із народної мудрости християнської України

„ПРАВДА В ОЧІ КОЛЕ!”

У приповідках, прислів'ях чи приказках України правда це перш усього втілення Божої і людської справедливости, а що в загальному „хто бреше, тому легше, а хто правдує, той бідує”, тому сказати комусь правду в очі, значить зробити з нього свого ворога, бо „правда в очі коле”.

В українській народній мові поняття правди нерозлучно зв'язане із праведністю і „праведно жити” значило жити згідно з Божою і людською правдою, а в народній присязі обвинувачений говорить: „Перед Богом стою і кажу правдиво” тому, згадуючи покійного чи покійницю, що чесно й гідно провели земне життя, говорилося: „Хай його Господь між праведники прийме!” Правдолюбцем звали людину, що воює за правду”, правдомовцем, що говорить правду. Але враз із цим, „правдувати”, це проміжуток часу, коли царює правда, під час коли

сьогодні „нема в світі правди, правди не зіскати, бо тепер неправда стала правдувати — тепер уже правда стоїть край порога, а тая неправда сидить кінець стола”.

Так же ж само слово неправда в українській мові має не лише значення брехні, але теж несправедливости, „неправдиво винити”, значило несправедливо когось обвинувачувати, а „правдити” — звільнити від обвинувачення.

Цікаво, що в любовних народних піснях України в більшості жінки правду говорять, бо „вона мене вірно любить, вона мені правду скаже”, або ніхто мені без милої правдоньки не скаже”, під час коли „кілько в решеті водиці, тільки в парубків правдиці”.

Г.Л.Н.
За „Шляхом”

ПЛАСТУНИ НІМЕЧЧИНИ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У СВЯТКУВАННЯХ В РОТТЕРДАМІ

Дня 21-го травня 1988 року у п'ятдесяті роковини смерті сл. п. полковника Євгена Коновальця, відбулися на його могилі у Роттердамі, Голляндії жалобні відзначення при співучасті Владик УАПЦ і УКЦ, політичних і громадських діячів та численного громадянства.

Були присутні також численні пластуни з Європи.

Пластуни з Німеччини під проводом голови Крайової Пластової Старшини пл. сен. Марти Мялковської зложили вінок на гробі сл. п. полк. Євгена Коновальця, який згинув на вулицях столиці Голляндії в дні 23-го травня 1938 року, з рук большевицького агента.

На світлині бачимо пластунів-учасників жалібних святкувань:

Перший ряд від ліва: пл. сен. Марина Бочан, пл. сен. Марта Мялковська, пл. розв. Валерія Панчук (Бельгія).

Другий ряд: ст. пл. Дарія Демянів, ст. пл. Андрій Демянів, ст. пл. Оріся Комаринська і ст. пл. Осип Спех.

В третьому ряді стоять: ст. пл. Орест Мялковський, ст. пл. Стефан Демянів і ст. пл. Богдан Комаринський — усі з Німеччини.

ЧИ ЗНАЄШТИ ПРО УСП?

СТОРІНКА ПРО УЛАД СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА

КУРІННІ РАДИ

В днях 25 і 26-го червня 1988 року відбулася на Пластовій Оселі „Новий Сокіл” чергова Курінна Рада 25-го Куреня УСП „Чорноморці”. Присутніх було 29 членів. Обрано новий провід: ст. пл. гребець Дам'ян Гандзій — курінний, ст. пл. Іляріон Чолган — курінний суддя, ст. пл. Петро Штомпіль — скарбник.

Учасники Курінної Ради „Чорноморців”

Ст. пл. Зіслімія Бонч-Брушко ЛМ
Ст. пл. Кристинка Санторо ЛМ
ст. пл. Тамара Бонч ЛМ
ст. пл. Тамара Лемко
ст. пл. Тамара Тамар
ст. пл. Віра Корняк
ст. пл. Ксенія Штанік ЛМ
ст. пл. Анастасія М
ст. пл. Микола Рован
ст. пл. Ірина Погода ЛМ
ст. пл. Марія Хирів ЛМ
ст. пл. Рената Ткачук ЛМ
ст. пл. Мірослава Драган
ст. пл. Олександр Сербак ЛМ
ст. пл. Ольга Миколайівна Калодій ЛМ
ст. пл. Тамара Левачик ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ
ст. пл. Ірина Штанік ЛМ

Мавчин Пласт із
Товариської Зустрічі
3 нагоди
40-ліття 20-го Куреня УСП
„Лісові Мавки”
на „Союзівці”
30.IV — 1.V.1988
З імени поздоровленням —
СКОБ!
Лісові Мавки

ТОВАРИСЬКА КУРІННА ЗУСТРІЧ

З нагоди 40-річчя існування 20-го Куреня УСП „Лісові Мавки” відбулася на „Союзівці” в днях 30-го квітня — 1-го травня 1988 року Товариська Зустріч „Мавок”, з якої вони прислали редакції „Юнака” привіт із підписами присутніх на відповідній гарній картці роботи Руслана Логуша.

ВІДБУВСЯ 17-ий КРАЙОВИЙ З'ІЗД УСП В ЗСА

В суботу 11-го червня 1988 року у вечірніх годинах відбувся у Філадельфії 17-ий Крайовий З'їзд УСП в ЗСА із 21 учасниками з рядів старшого пластунства. Присутніми були на З'їзді голова КПС в ЗСА пл. сен. Ігор Сохан і Булавний УСП ст. пл. Нестор Войчишин.

З'їздом проводила президія: ст. пл. Роман Ковальчук, ОХ — предсідник і ст. пл. Наталка Білаш, ЛМ — секретар. Після відчитання звіту

уступаючого референта УСП в ЗСА ст. пл. Яреми Грицива, дискусії і прийняття резолюцій, обрано одноголосно референтом УСП ст. пл. Христю Санторе, ЛМ, а її заступницею ст. пл. Лілю Пак. Референтка добре собі опісля співробітників.

Адреса Крайової Референтки УСП є:

130 S. Bonsall Street
Philadelphia, Pa 19103
Tel. (215) 557-0388

Гратулюємо!

Дорогі Подружки й Друзі
Пластуни

**Бажаємо поділитися
з Вами радісною
новиною, що нам
наробилася
дитинка ЛУКАШ МИРОН
ДНЯ 20-го ЧЕРВНЯ, 1988рр
8ф. 11 унцій**

Засилаємо
привіт
Вотуїє і
Сков!

Ангелі Мотре і Мода Мемчакі

Гратулюємо старшо-пластунській родині із придбанням нового новака

ПОДОРОЖ У НЕЗНАНЕ

Перевір ще раз. Чи не залишили ми чогось у фабрики?

— Та я вже два рази дивилася. Светер, рукавиці, торбина... я вже все маю. Ходім швидше, бо діти на вечерю чекають!

Отак я з чоловіком бігла додому кожного вечора, щоб нагодувати дітей і хоч трохи посидіти з ними, поки приходив час класти їх до ліжка. Ми працювали у фабриці, заробляючи вдвох тільки дванадцять фунтів на тиждень. За ці гроші ми не лише харчувалися і вбиралися, а вже й збудували собі маленьку хатку з однією кімнатою — барак.

Ідучи скоренько по нерівній, крученій стежці, я поринула думками в недалеке минуле. Ця подорож до Австралії була подорожжю у далекий, невідомий край — подорож у незнане. Пригадався мені той перший день нашого приїзду. Ця англійсько-австралійська природа, серед якої я тепер опинилася, виглядала мені мертвою. Сухі, широчезні евкалипти стояли на пустому полі на місці тих здорових, розложистих, сильних дубів, до яких я від дитячих літ так звикла.

Чи вдасться нашим українцям триматися разом, навчати дітей рідної мови, і не цуратися всього того, що наші батьки передали нам і навчили всім серцем любити? Ці питання та думки почали тривожити мене, але я далі розмальовувала ними свою долю.

Раптом я відчула теплий, заспокійливий дотик мого чоловіка.

— Марусю! Марусю! — сказав Василь, тяжко віддихнувши. — Та де ж ти мандруєш своїми думками?

Він дивився на мене тими сірими очима, які мене так приваблювали і які мене так добре знали. Я не могла нічого сховати від нього. Він усе знав, коли мене щось турбувало. Я стояла ні жива, ні мертва! Злякалась того, що Василь став зі мною говорити, та ще й так голосно.

— Не журися мною, — я ледве промовила тремтливими устами, — я тільки себе настрашила, думаючи про наше майбутнє на цій чужій землі.

Не знаючи відповіді на всі питання, які тривожили нас, ми, схиливши свої голови, в тяжкій задумі наближалися до хати. Я знала, що у Василя також такі неспокійні думки літали, але він якось зміг їх ховати від мене. Він сильно потиснув мою руку і поцілував моє чоло. Цей його поцілунок був ознакою непевності, і це він боявся мені показати, щоб не додавати мені більшого жалю.

Вже починало темніти, а діти ще бавилися своїми старими розбитими забавками на подвір'ї. Вони не просили у нас нових забавок, бо знали, що не було грошей. Оглядаючись, я вже стурбованим поглядом почала шукати свого найстаршого сина Івасика. Обертаюся, а він стоїть смутний і невеселий біля плоту, схиливши свою голівку. Я підходжу до нього і бачу, що гіркі сльозинки, як дрібні перлини, падають з його очей. Побачивши мене, він пробує зупинити їх, витираючи очі своїм рукавом, але сльози далі котяться по його щічках, і він сумно зітхає.

— Дитинко! Скажи матусі, чому ти так плачеш?

Бідна захлипана дитина навіть не могла вдихнути досить повітря, щоб мені відповісти. Взявши свого семилітнього хлопчика на руки, я почала гладити маленьку, кучеряву голівоньку.

— Не плач, синку. Не плач Івасику, — я шепчу лагідним голосом, щоб заспокоїти своє дитятко. — Скажи мамі, що сталося, можливо я тобі поможу?

— М-м-мамо! М-м-мамо! — він почав, захлипуючись, говорити. — Вони с-казали, що я росіянин, а не українець. К-казали м-мені їхати назад до Росії. К-к-казали, що нас тут не хочуть.

Вислухавши свого сина, мої попередні тривожні думки та питання збільшилися, і я облилася гіркими сльозами. „От лихо нам тяжке, — я собі подумала. — З огляду на обставини в нашій батьківщині, ми приїхали сюди, залишивши все, що було для нас найдорожче, але навіть і тут нема спокою.“

Роки проходили, діти піростали, а разом з ними росли і турботи. Розсіяні українці в діяспорі організували громади, молодечі організації, збудували церкви, школи, виховували дітей в українському дусі, дотримуючись своїх традицій, але не приготувалися до боротьби з найбільшим ворогом — асиміляцією.

1.6.1987

Ліяна Сліпецька

Ліяна Сліпецька — студентка 3-го курсу українстики при університеті ім. Монаша, 20 років, одержала третю нагороду в 30.00 дол. за оповідання „Подорож у незнане“ на 10-му конкурсі молодечої творчості 16-го серпня 1987 р. Конкурс проголосив Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні, Австралія.

І В БРАЗИЛІЇ ЧИТАЛИ ПРО ЮМПЗ 87

В українському тижневику „Праця”, що виходить у Бразилії появилася з датою 7-го липня 1988 року стаття нашого постійного кореспондента Корнелія Шмулика про його участь в ЮМПЗ 87. Рівночасно в тому самому числі „Праці” найшли ми інформації про „Юнака” за травень-червень 1988 р. із завваженням, що в числі багато цікавого матеріалу.

Подаємо виїмки із статті К. Шмулика, в якій він інформує українців Бразилії про Пласт і про свої враження із ЮМПЗ 87.

* * *

Старше пластунство маршує по вулицях Оттави на ЮМПЗ 87

„Для мене було великою честю дістати запрошення від Пласту, щоб брати участь в Ювілейній Міжкравовій Пластовій Зустрічі. Із Бразилії я був одинокий присутній, не представляючи жодної організації. Моєю метою було здобути об'єктивний погляд про 75-річчя Пласту і на майбутнє поширювати ідею Пласту в Бразилії.

Під час двох днів мого перебування в Торонто мав я нагоду побачити ціле українське Торонто, організації, редакції, пам'ятники, вулиці, церкви.

К. Шмулик з пластовими друзями на вітрильнику в часі ЮМПЗ 87

К. Шмулик із ст. пл. Оксаною Винницькою на водопадах Ніягари

Коли почали приїжджати пластуни із різних країн світу, ми поїхали таборувати серед природи, далеко від міст і там таборували два тижні. Єднала нас українська мова. Ніяк не могли домовитись, якби не була українська мова, бо були пластуни із трьох континентів.

Емоційним моментом була маніфестація всієї пластової молоді в столиці Канади Оттаві. Перед парламентом молодь стояла гордо свідомо того, що це за момент. Вона не кричала, не демонструвала — вона маніфестувала 75-річчя Пласту і його спадщини.

Пласт повстав у наявнім відчутті потреби організації молоді для служби українського народу. Хоча організаційні форми перебрано від англійського скавтингу, Пласт по суті був і є національною організацією.

К. Шмулик переводить теренову гру із юнаками в часі ЮМПЗ 87

Після Другої Світової Війни багато українців поселилося по вільному світі, де мали змогу легально відновити пластову діяльність. І тоді Пласт розвинувся по різних країнах світу.

Пласт — це велика організація, яка виховує молодь, щоб була вірна своєму народові. І я це відчував серед пластунів, які були присутні на ЮМПЗ 87 р. Було б дуже цікаво, коли б у Бразилії відновити Пласт. Це є знаменита організація!”

Корнелій Шмулик

СВЯТО ЮРІЯ НА ВОВЧІЙ ТРОПІ

Відзначка Свята Весни 1988 р. роботи ст. пл. Марійки Голінатої, Верх.

Пластове свято Юрія, Свято Весни округи Нью Йорк відбулося, як і кожного року — під час довгого кінця тижня — на „Меморіал вікенд” 28-30 травня ц.р. на пластовій оселі „Вовча Тропа” в Іст Четгемі, а переводили його пл. курені „Верховинки” та „Лісові Чорти”.

Розбивши шатра в лісі пластуни вмаршували зі своїми курінними прапорами і знаменами на головний майдан. Крім вивішення національних прапорів, біля вічного вогню зложено букет калини й колосків жита переданий учасникам Свята Весни молодими людьми з України.

Комендант Свята ст. пл. Олег Мачай відкрив свято звертаючи увагу учасників, що відбуваємо його у вагомий рік — рік відзначування 1000-ліття хрещення України.

Після відкриття відбулася теренова гра, яка завжди є найцікавішою частиною програми Свята Весни. Тут і там видніли в лісі кольорові плякати з вимальованими божками наших предків, тут і там можна було побачити гуртки юнаків чи юначок, які ішли рядочком різними стежками відчитуючи знаки, розпалювали вогні та трудилися над відчитуванням мап. Юначки під кінець гри, кожний гурток виконуючи свою частину завдання — зложили величезну мозаїку з постаттю Володимира Великого.

Вечором відбулась весела ватра в таборі пластунок, а далі нічна тиша. Стійки з острахом, а рівночасно з нетерпеливістю, очікували взаємних нічних нападів. А вранці юначки побачили перед своїм табором таблиці на патиках, з написом „Добрий день!”. Значить, юнаки були і стійка не чула....

В неділю була спортова програма, що її професійно перевів ст. пл. Ігор Струтинський, ЧК. В 12-й годині в церковці почав дзвонити дзвін. Всі стояли на своїх місцях і лучились зі всією українською громадою в діяспорі в цих 1000 секундах, в цей момент єдності проголошений Світовим Конгресом Вільних Українців. В 5-й годині по пол. ст. пл. о. Іван Кашак відправив Службу Божу. А вечором в таборі юнаків відбулася ватра присвячена 1000-тю Хрещення України. Глибокі і зворушуючі слова відкриття о. Кашака та мистецькі точки 44-го та

Остання збірка на Святі Весни 1988 р.

2-го куренів пластунок творили першу частину ватри, а пізніше, як завжди, пластуни співали та виступали приготівляючи спонтанно різні скечі.

В понеділок пластуни швидко звинули свої табори і знову зішлися разом на головному майдані. Юначки внесли величезну мозаїку князя Володимира Великого і піднесли її високо між маштами.

Група юначок і юнаків з 2-го і 3-го куренів складала пластову присягу, надано пластові відзначення, підвищення ступенів-іменовання на пл. розвідувачів і скоба та звільнено чотирьох юнаків з 9-го куреня для переходу до наступного Уладу — УСП. А тоді відчитано висліди змагань під час Свята Весни і вручено чаші-нагороди. В спорті більшість місць здобули юначки з 44-го куреня УПЮ-ок ім. Оксани Дзеджори з Ньюарку, та юнаки з 3-го куреня УПЮ-ів ім. Івана Мазепи з Нью Йорку, а в тереновій грі і таборуванні — 2-ий курінь УПЮ-ок ім. Лесі Українки та 9-ий курінь ім. кн. Святослава Завойовника з Нью Йорку. За дописи до газетки перше місце одержала пл. розв. Галя Кузишин, друге місце пл. розв. Ярина Ференцевич та третє місце пл. розв. Христина Бравн.

Комендантом свята був ст. пл. Олег Мачай, ЛЧ, бунчужним пл. сен. Петро Ставничий, ЛЧ, писарем ст. пл. Марта Сигіда, Верх., к-ткою пластунок пл. сен. Ніна Самокіш, Верх., бунчужною пластунок ст. пл. Катруся Леонард, Верх., писарем ст. пл. М. Сигіда, Верх., к-том пластунів ст. пл. Андрій Кухар, ЛЧ, бунчужним ст. пл. Марко Якубович та писарем

Мозаїка з постаттю Володимира Великого
Свято Юрія на „Вовчій Тропі”

ст. пл. Андрей Гарасимяк, ЛЧ. Проєкт відзнаки Свята і мозаїки виготовила ст. пл. Марійка Голіната, Верх.

Погода була напричуд гарна і всі дивувались, що нема традиційного дощу. А він прийшов на кілька хвилин в час обіду і перестав.

Л.Ю.

Юначки сплять у своєму таборі на Святі Весни 88 р.

ПИСАНИЙ КАМІНЬ 1988

Таборовики ідуть на мандрівку

Цьогорічний літний табір на оселі „Писаний Камінь” зробив на мене дуже сильне вражіння, яке залишиться на завжди. Гостинні люди і приємна атмосфера дали мені надію, що ці три тижні таборування будуть спеціальними.

Страшна спека панувала три тижні, але нікого не знеохочувало таборувати. Деякі учасники таборів поприїжджали пізніше, тому, що брали участь у святкуваннях в Римі. Скоро всі запізналися, і мені здавалось, що я була частиною одної великої української родини.

Юначки вибрали назву табору „Чи чуєш ти мене, мамо....”, яка символізувала нашу матір — Україну. Хоч це проста назва, але вона мала для кожної учасниці того табору глибоке, щире значення. Недалеко, юнаки прямували напрямом до 1000-ліття і вибрали символічну назву „Многая Ліття”. Нашою коменданткою була ст. пл. Надя Палка, юнаків ст. пл. Аскольд Хемич.

Програма табору юначок була цікава та різноманітна. Ми всі разом працювали над таборовими проектами і щораз більше зживалися. Це

Прогулька канойками

почуття любови до ближнього було саме відмінним елементом цього табору.

Піонерські роботи закінчилися і юнацтво далі було зайняте цікавими гутірками, співами, вправляли спорт і т.д. Після такого дня приємно було плавати в спокійному озері. Вечорами булавні видумували різні забави, гри, фільми і вечорі дружби, щоби задоволити юнацтво. Взагалі на протязі цих трьох тижнів булавні стали нашими справжніми приятелями і опікунами та все дбали, щоби ми були веселі та усміхнені.

Я і моя приятелька Мотря Оришкевич

На жаль, цього року через посуху не можна було палити ватри, то ж ми „палили“ ватри без вогню. Бадьорий спів можна було чути ген-ген далеко. Шкода, що не могли почути його наші ровесники в Україні, які не мають там змоги співати ті пісні, які співали ми.

На третьому тижні табору юнацтво пакувало наплечники на триденну прогульку. Всі дуже раділи прогулькою, але не могли позбутись думок, що ось табір скоро скінчиться, і юнацтво роз'їдеться та цілий рік всі будуть мріяти про наступний табір.

Три Лариси на канойках

На тереновій грі

Надійшов день прогульки. Ранком всі зірвалися і чекали, щоб розпочати довгий день мандрівки лісом. Ходження не було легке, але бадьорий настроій юнацтва прискіпував крок. Третій день прогульки юнацтво провело на канойках. Всі гарно опалилися і вернулись на оселю задоволені.

Приготовляють вечерю на прогульці

Про дійсність, що табір скоро закінчиться, ми забули. Всі старались якнайкраще разом проводити останні години таборування. На жаль, таки прийшов той небажаний день. І ми роз'їхались, пообіцявши собі, що будемо тримати контакт і що скоро побачимось на інших пластових заняттях.

Кожна хвилина цього табору стала мені незабутньою і дорогою. Дружба, яку я тут пізнала, залишиться мені назавжди і за це я дуже вдячна!

пл. розв. Галя Кузишин

2. Курінь УПЮ-ок ім. Леся Українки
в Нью Йорку

Світлини робили ст. пластуни Левко Голубець ЛЧ
і Аскольд Хемич, ЛЧ

З ХРОНІКИ ТАБОРУ ПРИХИЛЬНИКІВ НА ЮМПЗ 1987

ЩО РОЗПОВІДАЮТЬ НАШІ РІДНІ

Рената Кость — Клівленд

Мені завжди було цікаво слухати, як люди колись на Україні забавлялися. Тоді ще не було телевізорів, компютерів, барбі долс, чи трансформерів. Вечорами, коли світив ясний місяць, чи гарно горів вогник, люди сходилися і розказували про свої пригоди.

Одного разу, в селі мого діда, молоко не хотіло скисати лише підходило водою. Господарі не знали, що робити. Вони зійшлися і ввадили, що треба бути дуже уважливим. Була в селі мого діда жінка, що на позички ходила. Всі підозрівали її, що вона відьма. Господарі домовилися, що поховаться по стайнях та пильнуватимуть корів. Так і зробили. Біля півночі почувся якийсь рух. Господар настрашився, однак відважно вдивлявся перед себе і в темноті побачив блискучі очі... а згодом почув ще й звуки. Господар так налякався, що чуть із стільця не впав. Звуки наближались і раптом на нього вискочив звір. Господар зосередив всі свої сили і зловив звіра. Тоді побачив, що то чорний кіт. Він чимскоріше, відтяв котові хвіст. На другий день приходить до діда знову та сама жінка на позички, але в неї мізинний палець відтятий. Жінка незабаром із села зникла і молоко більше не підходило водою, а кисло.

* * *

Мій батько ще розказував, що коли він був малим на Україні, всі в селі говорили, що на цвинтарі є духи. Але тато був дуже відважний і не вірив в таке. Одного дня, тато рішив не йти до школи а піти на цвинтар. В день було там дуже гарно, але згодом наступила ніч і застукала там мого тата. Ні зорі, ні місяць не світили. Раптом тато побачив роги, бороду та дивні очі. Чорт! Тато налякався, побіг до мами і перепросив її за всі свої збитки.

Таня Кость — Клівленд

Під час Другої світової війни, коли більшовики вдруге прийшли на Україну, багато людей мусіло втікати з рідної землі. Між ними була моя бабуся. Німці всіх евакували з її родинної місцевості, бо там переходив фронт. Німці билися з більшовиками три місяці — згинуло тоді багато людей. Бабуся зі своїм братом втекли до Самбора. Бабусині родичі мали ще

Гурток 102-Б „Полтавки

Виховниця: ст. пл. Ліда Куліш (Монтреаль)

Стоять з ліва до права: Олена Степчук, Лара Романюк, Маруся Кравс, Наталка Воробець і Таня Кость.

Клячуть: Рената Кость, Ляріса Паттен, Марта Бошко і Адріана Кривак.

малі діти, то не могли втікати в Самбірщину. Щоб перебути цей страшний час, вони поїхали до своєї родини в село Космирин. Дізнавшись про це, моя бабуся рішила ще раз відвідати свою родину. То було дуже небезпечно, бо фронт зближався і кожної хвилини її могли зловити більшовики. Тих, що ловили засилали на десять років в Сибір. Із Самбора до Станиславова (тепер Івано-Франківське) бабуся їхала поїздом, а тоді мусіла йти пішки до Космирина. З наплечником на плечах і з валізкою в руці, бабуся зайшла до своїх рідних. Вона застала тільки свою маму з найменшим братом. Моя прабабця дуже втішилася але плачучи сказала: „Дитино йди, ти тут не можеш залишитися, бо тебе заберуть. Вертайся скоро поки ще можеш. Може вас двоє (бабуся і її старший брат) ще залишитесь в живих.” Німці були забрали бабусиних двох братів копати окопи, а тата до війська. Прабабця була вислала з батьком бабусину дволітню сестричку, бо думала, що німці матимуть згляд і скорше пустять батька додому.

* * *

По двох годинах бабуся мусіла знову втікати. Дорога була дуже непевна і не було де ночувати. Бабуся зайшла до села Коропці й там ночувала в сестер монахинь. В Коропцях поїзд вже не йшов і треба було йти пішком до Станиславова. По дорозі, на бабуню напали два мадярські вояки. Бабуся мала

на собі медалик і зачала широко молитися. В той час, над'їхало троє малярських старшин і вояки її залишили. У Станиславові, бабуся прийшла на стацію, але цивільних людей до поїзду майже не пускали. Бабуся вже не мала сили йти, отож, коли поїзд рушив, вона скочила на платформу, а люди їй допомогли втриматися. На поїзді бабуся зустріла монахиню зі свого села. Вони дуже втішилися одна одною і так доїхали до Стрия. Треба було висідати. І тут знову проблема: як дістатися до Самбора? Поїзд віз тільки вояків і амуніцію. Якраз переходив кондуктор. Монахиня мала слоїк меду. Вона дала мід кондукторові і він дозволив їм їхати з танком. По дорозі було багато налетів літаків — кругом поїзду падало дуже багато бомб, але бабуся з монахиною щасливо заїхали до Самбора. В Самбірщині, бабуся віднайшла брата, який від того часу був її одинокою родиною. Зі Самбірщини, бабуся і її брат втікли до Німеччини.

Оленка Степчук — Оттава

Моя родина була і є дуже музикальною. Мій прадід, Антін Борса, був п'ятдесят шість літ дяком. Він вивчив на дяків багато хлопців. У рідному селі, Товстенке, прадід мав свою дуту оркестру. У нього було дев'ятеро дітей, з яких троє стали священиками.

Моя бабуся народилася в Чорткові. Молодою, вона вчилася співу в музичній консерваторії у Львові. Бабуся теж вчилася гри на фортепіані. Відтоді аж по сьогодні вона співає в церковному хорі. Всі три брати моєї бабці є священиками. Моя тета Ніля закінчила консерваторію в Торонті. Вона тепер в Гамільтоні провадить двома хорами — „Чайкою” і „Дніпром”. Вона їздила по Європі як диригентка хорів „Прометей” і „Діброва”. Моя сестра і я граємо на фортепіані.

Лара Романюк — Оттава

Моя мама називається Марія, з дому Теофілович. Вона народилася в місті Каїро в Єгипті. Її родина походить з Македонії в Югославії. Мій тато називається Анатолій Романюк. Він народився в селі Зарожани. Моя бабуся звалася Настя, з дому Колесник, а дідусь називався Ваня Романюк. Він був депутатом до румунського парламенту, але, на жаль, помер в молодому віці. Я його ніколи не бачила, та, судячи по фотографії, він був дуже пристійним чоловіком, з гарними вусами. Моя бабуся вже дуже старенька, та я її знаю, бо вона приїжджала до нас в гості.

* * *

Село Зарожани, де народився мій тато, знаходиться тепер в Чернівецькій області. Воно лежить посередині між містом Чернівцями, над рікою Прутом, і містом Хотиним, над рікою Дністром. Колись давно, ще перед 1812-им роком, ця частина Буковини, де народився мій тато, належала до Туреччини. Потім, Буковину поділили на дві частини — Хотин і околиця належали до Росії, а Чернівці і околиця дісталися Австрії. Між двома світовими війнами, від 1917-го року до 1940-го, Буковина належала до Румунії. Після Другої світової війни, Буковина ввійшла в склад радянської України.

* * *

Буковина чарує красою своєї природи. Одне за одним чергуються села. Більшість назв сіл закінчуються на „ці”, наприклад, Клішівці, Маленці, Недобоївці, Топорівці, Ширівці, і.т.д. Це великі і прекрасні села. Там повно садів, де родяться груші, яблука, горіхи, персики і сливки. Росте там і виноград.

Талія Воробець — Торонто

Мій дідусь, отець Володимир Жолкевич, дуже любив музику. Він був диригентом хорів в Україні, а Австрії, у Франції, і в Канаді. Коли дідусь студював теологію у Львові, то він провадив хором студентів теології і їздив з ними туру по Галичині.

Під час війни, мій дідусь з родиною опинився у Відні, в Австрії, де працював в парохії св. Варвари. На різдв'яні свята, архієпископ Відня Кардинал Інніцер запросив хор дідуся, щоб заколядував. Цей австрійський кардинал був великим приятелем українців і багато помагав українським скитальцям. Хор заспівав „Бог Предвічний”, „Во Вифлеємі” і „Нова радість стала”. Кардиналові дуже подобався спів і хор ще заспівав німецьку коляду „Тиха ніч” по українському. Кардинал був дуже зворушений цією колядкою і попросив, щоб хор її ще раз заспівав. Де б мій дідусь не був, він все займається українською піснею і музикою.

Мій дідусь, отець Володимир Жолкевич, був капеляном пластової станиці в Торонті. Він їздив на табори, провадив гутірками і вчив співу. Я думаю, що він багато причинився до поширення української пісні і української культури. Дідусь це робив з любови і з переконання, що ми не можемо забувати наші звичаї і традиції, але мусимо їх зберігати й плекати. Ми також повинні ознайомлювати чужинців про нашу багату культуру, так як це робив мій дідусь.

ГРОМ...

ВОНА БУЛА ПІД ВОЛОДІННЯМ
ДИКИХ ПЛЕМЕН...

...ІНШІ ЖИЛИ У
МАЛИХ СЕЛАХ.

ПЕРЕД ХРЕЩЕННЯМ
РУСЬ БУЛА ТЕМНА,
НЕБЕЗПЕЧНА ЗЕМЛЯ

ДЕЯКІ З НИХ МАНДРУВАЛИ ПО
ДИКОМУ ТЕРЕНІ...

ГОТОВІ
БОГОВІ СОНЯ

ГОТОВІ
БОГОВІ ГРОМУ
І БЛИСКАВКИ...

ВОНИ СКЛАДАЛИ
ЖЕРТВИ ПОГАНСЬКИМ
БОГАМ...

АЛЕ ЦІ ТЕМНІ ЧАСИ ЗНИКЛИ,
ЗНИЩЕНІ МОГУТНІМ КНЯЗЕМ
ВОЛОДИМИРОМ. НА МІСЦЕ ЦИХ
ПОГАНСЬКИХ ЗВИЧАЇВ ПРИЙШЛ...

ХРИСТІАНСЬКА ВІРА, ТОДІ ЯК
ВОЛОДИМИР ОХРЕСТИВ УКРАЇНУ
У 988 РОЦІ.

"ХРЕЩЕННЯ"

НАПИСАВ, НАРИСУВАВ,
І МАЗАВ ЧОРНИЛОМ
ПЛ. СКОБ ДАНИЛО ШИПІЛОВИЙ

© 1988

МАДЯРИ ІДІТЬ ПОКОРАМИ
НА ЧЕРВЕНСЬКІ ГОРОДИ
ЛЮДИ ПРОСЯТЬ ТВОБІ
ДОПОМОГИ.

РІК: 981...

ПІСЛЯ СМЕРТІ КНЯЗЯ ЯРОПОКА,
ЩО КНЯЖИВ ТО СВЯТОСЛАВІ, СТАВ
ЙОГО МОЛОДШИЙ БРАТ ВОЛОДИМИР
ВЕЛИКИЙ КНЯЗЕМ КИЇВСЬКИМ, І
ВОЛОДАРЕМ УСІХ РУСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ.
ВОЙОВНИК БУВ УСЮ
ДУШЕЮ...*

ПОКЛИЧ ДО МЕНЕ ЛИЦАРЯ ТУРА,
ВОЄВОДУ ЗАЛІЗНИХ ПОЛКІВ !!

ТУРЕ! ІДИ В
ЧЕРВЕНСЬКІ ГОРОДИ
І РОЗБИЙ МАДЯРІВ!!

ЗРОЗУМІЛО КНЯЖЕ!

ПІШЛИ ЗАЛІЗНІ ПОЛКИ
І ВДАРИЛИ ЯК ГРІМ...

ЗА КОРОТКИЙ ЧАС, НАД
РОЗБИТИМ МАДЯРСЬКИМ
ВІЙСЬКОМ ЛЕТІВ ПРАПОР
ВОЛОДИМИРА

З РОКУ НА РІК РУСЬ
СТАВАЛА МОГУТНІШОЮ
ПІД МИЛОСЕРДНОЮ АЛЕ
ЗАЛІЗНОЮ ВЛАДОЮ КНЯЗЯ
ВОЛОДИМИРА.

ДО РАНКУ РАДІСНІ ЧЕРВЕНІ
ПРИНЯЛИ ВЛАДУ ВІЗВОЛЬНИКА ВОЛОДИМИРА

Рік: 988

...ТРЕБА ЗРОБИТИ...
...ВОНО ДЛЯ ДОБРА РУСІ.
...АЛЕ ЧИ НАРІД ГОТОВИЙ ?
...ВІРА ПОШИРИЛАСЯ ДО ВСІХ
ЧАСТИН ДЕРЖАВИ...
ТАК! ПРИЙШОВ ЧАС!!!

ЗАКЛИЧ БОЯРІВ
ДО СТОЛА!!

ВАС НАЙВИЩА ГОДИНА !!!

ВОЛОДИМИР СИДИТЬ НА ЛОЖІ ДУМАЄ...

ЩО ЦЕ ЗА ГАМІР?

НЕ ЗНАЮ. ВОЛОДИМИР НАС
ВСІХ СКЛИКАВ НА РАДУ.
ЩОСЬ ДУЖЕ ВАЖНОГО...

Я ВАС ТУТ ЗАКЛИКАВ БО Я
ЗРОБИВ ВЕЛИКЕ РІШЕННЯ. ЦЕ
РІШЕННЯ БЕЗМІРНО ЗМІНИТЬ НАШУ
ДЕРЖАВУ!!

ВОНО НАМ ДАСТЬ СИЛУ, ЄДНІСТЬ
РАДІСТЬ, ОСВІТЛЕННЯ, І
МОГУТНІСТЬ БОГА!!

МОЯ СЛАВНА БАБЦЯ, ОЛЬГА ПРИНЯЛА
ХРИСТІАНСЬКУ ВІРУ І ТЕПЕР ЧАС
ЩОБ БОЖЕ СВІТЛО СВІТИЛОСЬ НА
ЦІЛУ РУСЬ!!!

ІДІТЬ ДО ВСІХ ЧАСТИН РУСІ!
ЗАТРУБІТЬ В ТРУБИ! ВДАРТЕ
В БУБНИ! ПРОБУДІТЬ КРАЇНУ!
ТАК ВВЕСЬ НАРІД СВЯТКУЄ!!!

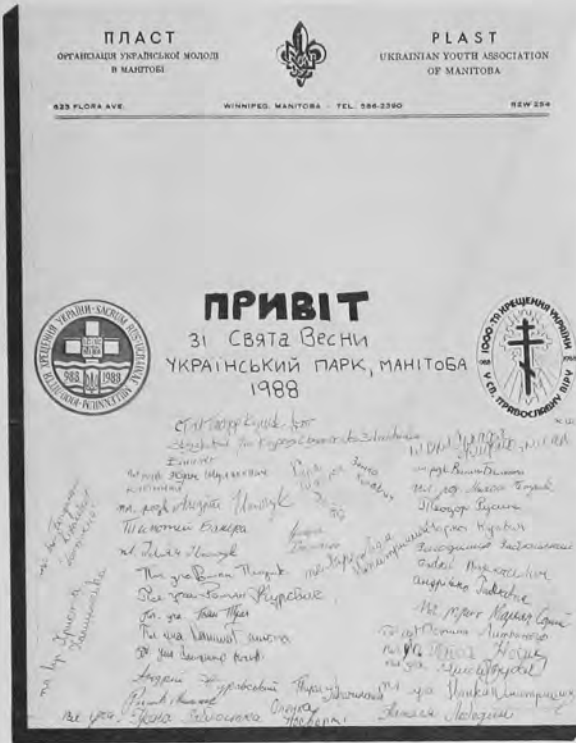
НЕЗАБАРОМ НА БЕРЕГАХ ДНІПРА
Я ОХРЕШУ НАШУ БАТЬКІВШИНУ!!!

І ТРУБИ ЗАТРУБІЛИ ПО СЕЛАХ!
БУБНИ ЛУНАЛИ ПО ГОРАХ!!
ЛЮДИ СПІВАЛИ, МОЛИЛИСЯ,
ДЯКУВАЛИ БОГОВІ І ХВАЛИЛИ
ВОЛОДИМИРА!

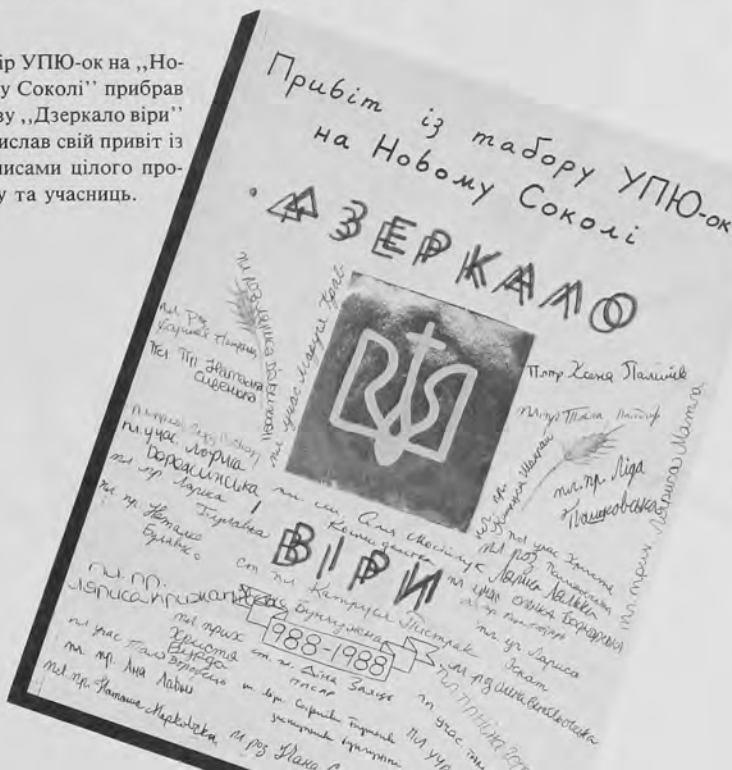
ПРИВІТИ ДЛЯ „ЮНАКА”

Приємно редакції діставати привіти із літніх таборів, бо це знак, що про „Юнака” пам'ятають. Ці привіти різні, одні коліркові та мистецько виконані, другі скромні, але всі вони з численними підписами проведів та учасників.

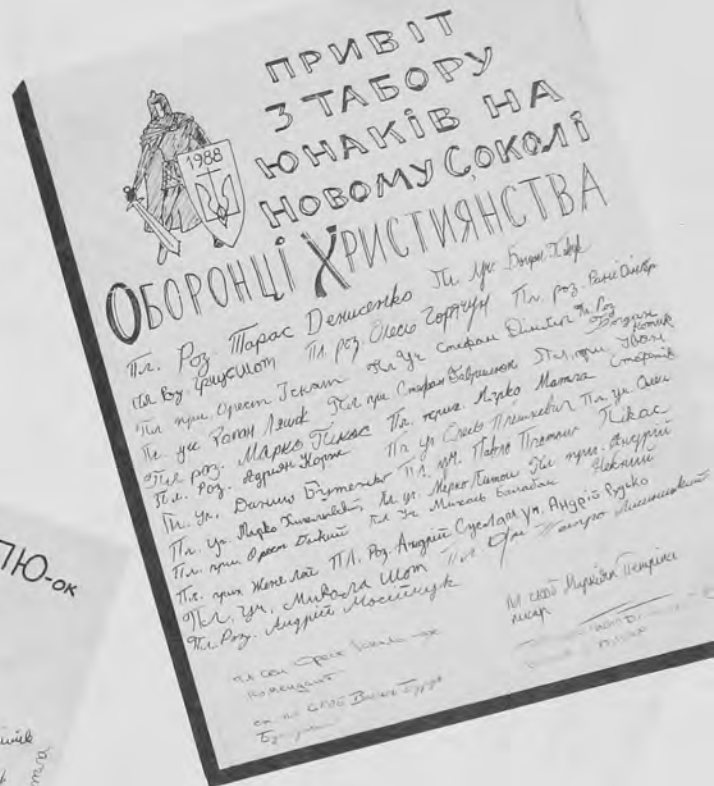

Привіт зі Свята Весни із далекого Вінніпегу прийшов до нас доволі пізно, тож щойно тепер його містимо.

Табір УПЮ-ок на „Новому Соколі” прибрав назву „Дзеркало віри” і прислав свій привіт із підписами цілого провду та учасниць.

Табір УПН-ок на „Новому Соколі” вітає привітом з табору п.н. „3 Богом на Україну”.

„Оборонці Християнства” — це назва табору УПЮ-ів на „Новому Соколі”, а привіт від провду та усіх учасників прикрашений рисунком лицаря і датою 1988.

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСФОНД „ЮНАКА”

що вплинули від 15 травня до 10 липня 1988 року
ЗСА:

- \$50.00 — Андрій і Тая Витвицькі, Кем-
брідж, прес-фонд пластових журналів
„Готуйсь”, „Юнак” і „Пл. Шлях”.
- Франція:
\$5.00 — Отець Іван Кіт, пл. сен., Шарле-
руа, прес-фонд „Пл. Шлях”
- Канада:
\$100.00 — Українська Народня Каса в Мон-
треалі — на пресфонд пластових
журналів щорічний даток з надвишки
у жертвенній громадській Установі,
що розуміє потреби Пласту й вагу
друкованого слова для молоді.
- \$155.00 Усіх пожертв вплинуло разом:
\$335.- ам. і \$390.- канадських \$725.-

Замість квітів на могилу св. п.

ЛЯРИСИ САМОТУЛКИ

донечки пл. сен.-ів Теодосія і Дарії Самотулків у
двадцяті роковини відходу Її у вічність склали на
прес-фонд „Готуйсь” \$25.00 д-р Ярослав і Ярослава
Е. Панчуки, Чікаго.

Вшановуючи пам'ять у перші роковини відходу у
вічність пл. сен. АТАНАСА МІЛЯНИЧА склали на
прес-фонд „Юнака” інж. Стефан Мілянич \$50.00 і
проф. Остап Савчинський \$5.00, разом \$55.00.

Замість квітів на могилу св. п.

пл. сен. ЛІДІЇ ТАМАРИ ГОЛІЯН

що відійшла на Вічну Ватру немилосердно рано (12
травня 1988) склали на Залізний фонд Пл.
Видавництва \$50.00.

Ярослава Борачок і Оріся Перейма

Замість квітів на могилу св. п.

пл. сен. ЛІДІЇ ГОЛІЯН

незабутньої приятельки і хресної Мами Наталі (доні)
склала \$100.00 на прес фонд „Юнака” Родина Бабій
з Торонта.

Замість квітів на могилу св. п.

пл. сен. ЛІДІЇ ВОЛЧУК ГОЛІЯН

незабутньої товаришки склала на прес-фонд
„Юнака” \$50.00.

Дзвінка Максимець, Торонто

Замість квітів на могилу св. п.

пл. сен. ЛІДІЇ ТАМАРИ З ВОЛЧУКІВ ГОЛІЯН
довголітньої виховниці в Пласті й бібліотекарки
лікарської книгозбірні при університеті Case Western
Reserve, Клівленд, Огайо, склали на Її свіжу могилу
100.00 дол.

В глибокому жалю приятелі пл. сеніори

Ірина і Роман Вжесневські, Торонто

Замість квітів на свіжу могилу св. п.

пл. сен. інж. ПЕТРА (ПІКА) ПЯСЕЦЬКОГО
дорогого приятеля склали на прес-фонд „Юнака”
\$30.00 д-р Роман і Ольга Морози, пл. сен. Галина
Хамула — \$25.00 і пл. сен. Роман Барановський
\$20.00, разом \$75.00.

Замість квітів на могилу св. п.

МАРІЯНИ ПАЛІЄНКО

у перші роковини Її відходу у вічність склали на прес-
фонд „Юнака” — О. і Н. Винницькі \$25.00, Марія
Спольська — \$15.00 — разом \$40.00.

Дарункові передплати „Юнака”

Отець Іван Кіт, відомий любитель української
молоді й цінитель друкованого слова для її
виховання, надіслав свою щорічну жертву на
дарункові передплати „Юнака” для незаможних
пластунів у Бразилії й Аргентині в сумі \$75.00 (ам.),
за що Редакція і Адміністрація „Юнака” складає
сердечну подяку в імені обдарованих читачів.

ПРОСИМО ВИБАЧЕННЯ

У спискові датків на „Юнака” замість квітів на
могилу сл. п. пл. сен. кер. Михайла Пежанського, що
був поміщений у числі „Юнака” за вересень-грудень
1987 року, поминено через недогляд прізвіще пл. сен.
Ярослави Яросевич, що зложила 25 дол.

Подругу Я. Яросевич просимо про вибачення.

Редакція

Наша найстарша поліційна сила вітає між собою нових людей.

Королівська Канадська Кінна Поліція бажає мати таку силу, що її репрезентуватимуть в її обслузі — всі. Країна, в якій ми живемо, створена з людей, що є репрезентантами різних країн, які розмовляють різними мовами. К.К.К.П. покликана створити таку організацію, яка віддзеркалює цю етнічну й культурну різноманітність.

Члени К.К.К.П. втішаються можливістю постійно набувати нові вмінності, це престиж інтернаціонально поновляти силу, яка використовує передові винаходи технології, маючи привілей служити

громадам Канади на державному й інтернаціональному рівнях.

Пристаючи до лав Канадських державних поліційних сил, це може довести до зворушливої й вповні задовольняючої кар'єри кваліфікованих кандидатів.

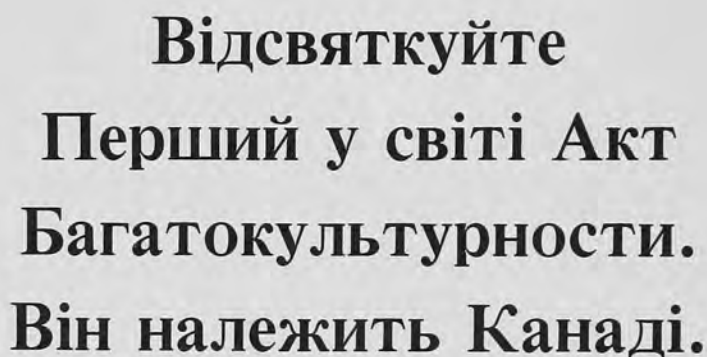
За дальшими інформаціями про зголошування до К.К.К.П. просимо скотактуватися з найближчим відділом або писати:

The Commissioner
Royal Canadian Mounted Police
1200 Alta Vista Drive
Ottawa, Ontario K1A 0R2

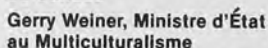

Gendarmerie royale du Canada
Royal Canadian Mounted Police

Canada

Уряд Канади признає багатокультурність фундаментальною характеристикою канадської ідентичності. Вона є серцем країни, яку ми називаємо Канадою. Країни, яку ми називаємо Нашим Домом.

Canada

This is our home - O Canada

Хто з Вас подорожує

- літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є
Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario

Tel.: EM 8-4235

Читайте і Передплачуйте

Пластові Журнали

„Готуйсь” і „Юнак”

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Співка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unit 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

Ціна \$2.00

ОЛЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ошадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наже Оленсандер Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
ків та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER
527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
5302 Dundas St. West — Tel.: 236-2666
CHOLKAN INSURANCE: BROKERS LIMITED
5302 Dundas St. West, Etobicoke — Tel.: 239-7733

Пластун є ошадний...
(4-та точка пластового Закону)
*... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"*
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303